

HAROLD PINTER

ALIASKA

Iš anglų k. vertė Andrius Patiomkinas

VEIKĒJAI

DEBORA

HORNBIS

PAULINA

*Moteris baltam patale. Maždaug keturiasdešimt penkerių. Sėdi atsirėmusi į pagalvių
krūvelę ir žiūri į vieną tašką.*

Stalas ir du krėslai. Langas.

Šešiasdešimt kelerių vyras tamsiu kostiumu sėdi prie stalo.

Moters akys sujuda. Ji lėtai apsižvalgo.

Jos žvilgsnis nesustoja ties vyru.

Šis stebi ją.

Moteris žiūri tiesiai, nejudėdama.

Ima šnabždėti

DEBORA. kažkas vyksta.

Tyla

HORNBIS. Ar pažįsti mane?

Tyla

Ar atpažįsti mane?

Tyla

Tu girdi mane?

Ji nepažvelgia į jį

DEBORA. Tu kalbi?

HORNBIS. Taip.

Pauzė

Ar žinai, kas aš toks?

Pauzė

Kas aš?

DEBORA. Niekas negirdi, ką aš sakau. Niekas manęs neklauso.

Pauzė

HORNBIS. Ar žinai, kas aš toks?

Pauzė

Kas aš?

DEBORA. Tu – niekas.

Pauzė

Kas ten? Toli toli. Lyja. Aš sušlapsiu.

Pauzė

Aš negaliu užmigti. Tas šuo vis sukinėjasi aplinkui. Man rodos, jis sapnuoja. Žadina mane, pats gerai nepabudęs. Bet jis vis tiek geriausias mano šuo. Aš kalbu prancūziškai.

Pauzė

HORNBIS. Noriu, kad paklausytum manęs.

Pauzė

Tu miegojai labai ilgai. Dabar pabudai. Mes čia tave prižiūrime.

Pauzė

Tu miegojai labai ilgai. Dabar tu vyresnė, nors to ir nežinai. Tu jauna, bet vyresnė.

Pauzė

DEBORA. kažkas vyksta.

HORNBIS. Tu miegojai. Dabar pabudai. Tu girdi mane? Ar supranti, ką aš sakau?

Ji pirmą kartą pažvelgia į jį

DEBORA. Miegojau?

Pauzė

Nepamenu, kad būčiau miegojus.

Pauzė

Žmonės žiūrėjo į mane. Lietė. Aš kalbėjau, bet kažin ar jie girdėjo, ką aš sakiau.

Pauzė

Kaip aš šneku? Aš moku prancūziškai, – žinau. Ar aš kalbu prancūziškai?

Pauzė

Šiandien dar nemačiau tėčio. Jis – tikras pokštininkas. Pajuokauja, padūksta su manim. Pažaidžiam balionais.

Pauzė

Kur jisai?

Pauzė

Ne už kalnų, atrodo, mano gimtadienis.

Pauzė

Ne, ne, ne. Aš miegu kaip ir visi kiti. Nei daugiau, nei mažiau. Ir kodėl turėtų būti kitaip? Jei anksti ryte neatsikeliu, mama mane pažadina. Reikalai nelaukia.

Pauzė

Jei aš miegojau, kodėl mamytė manęs nepažadino?

HORNBIS. Aš tave pažadinau.

DEBORA. Bet aš tavęs nepažįstu.

Pauzė

Kur visi? Kur mano šuo? Kur mano seserys? Vakar vakare Estelė apsivilko mano suknelę. Bet aš jai leidau.

Pauzė

Man šalta.

HORNBIS. Kiek tau metų?

DEBORA. Dvylika. Ne. Šešiolika. Septyneri.

Pauzė

Nežinau. Ne, žinau. Man keturiolika. Man penkiolika. Aš žavi penkiolikmetė.

Pauzė

Tau nederėjo mane temptis čionai. Mama klausinės, kur aš buvau.

Pauzė

Tau nederėjo manęs šitaip liesti. Aš nesakysiu mamai. Aš nebūčiau tavęs šitaip lietusi.

Pauzė

Ak, Džekai.

Pauzė

Laikas kilti iš patalo. Tie šunys taip nerimsta. Tikiuosi, tėtis juos šeria. Ar Estelė tekės už to vaikėzo iš Taunlio gatvės? Už to rudžio? Paulina sako, kad jis kieta kiaušo. Kvailas per visą pilvą. Aš kur kas nuodugniau apsvarsčiau visą šį reikalą ir nusprendžiau, kad Estelei nereikėtų už jo tekėti. Pasakyk jai, kad netekėtų už to rudžio. Tavęs ji paklausys.

Pauzė

Tėti?

HORNBIS. Estelė neištekėjo už jo.

DEBORA. Neištekėjo?

Pauzė

Tai būtų didelė klaida. Ji susigriautų gyvenimą.

HORNBIS. Estelė neištekėjo už jo.

Tyla

DEBORA. Šį kambarį aš jau esu mačiusi. Kas čia per vieta? Čia ne miegamasis. Mano miegamojo sienos melsvų alyvų spalvos. Patalai purūs, dailučiai. Mamytė pabučiuoja mane.

Pauzė

Čia ne mano miegamasis.

HORNBIS. Šiame kambaryje tu išgulėjai labai ilgai. Tu miegojai. Dabar pabudai.

DEBORA. Tau nederėjo temptis manęs čionai. Ką tu sau galvoji? Ar aš prašiau tavęs atsivesti mane čionai? Ar rijau tave akimis? Ar liepsnojau aistra tau? Ar leidau žvilgčioti po sijonu? Ar blizginau dantimis? Ar elgiausi begėdiškai? Galbūt aš pamišau.

HORNBIS. Aš tavęs čia nesivedžiau. Tavo mama ir tėvas tave čionai atvežė.

DEBORA. Mano tėvas? Mama?

Pauzė

Gal jie tau atvežė mane kaip auką? Gal jie mane tau paaukojo?

Pauzė

Ne, ne. Tu mane pavogei. Naktį.

Pauzė

Pasinaudojai manimi?

HORNBIS. Aš čia prižiūriu tave.

DEBORA. Visi taip sako.

Pauzė

Pasinaudojai manimi. Privertei tave liesti. Išrengėi mane. Aš verkiau... bet... bet verkiau iš aistros. Tu – šėtonas. Mano aistra buvo mano aistra. Iš paskutiniųjų ją saugojau. Tu ją pasiglemžei. Kartą atvėręs, jau neuždarysi. Jau niekad os neužversi. Neuždaryta – visados atverta. Amžiams. Koks siaubas. Tu sužlugdei mane.

Pauzė

Skamba vaikiškai. Taip... nedera.

Pauzė

Kiek man metų?

Pauzė

Aštuoniolika?

HORNBIS. Ne.

DEBORA. Na, tada aš neturiu supratimo, kiek man metų. Gal tu žinai?

HORNBIS. Tiksliai negaliu pasakyti.

DEBORA. Kodėl?

Pauzė

Mano seserys pasakytų. Mes labai artimos. Mylime viena kitą. Mus vadina trimis varpeliais.

Pauzė

Kodėl čia taip tylu? Taip viskas sustingę? Aš smėlio maiše. Jūra. Ar aš tikrai jas girdžiu? Kažkur toluoj. Žuvėdros. Šimtas metų, kaip nė vienos negirdėjau. Koks klyksmas, Dieve. Kur Paulina? Ta šelmė. Vis turiu ją tramdyti, kad per daug nešmaikštautų. Prisišmaikštausi, sakau, vieną sykį. Tuo savo aštriu liežuviu kada pati įsipjausi. Jau tokia tu kandi, kad, pamatysi, vieną dieną nusikąsi liežuvį ir aš užmarinuosiu jį stiklainyje, ir tu jau niekados nieka-dos, niekados daugiau nebešmaikštausi.

Pauzė

Iš tikrųjų tai ji visai nieko. Tik per daug plaka liežuviu. O štai Estelė – užsimąščius kaip kūdra. Ji moka žaviai susidėti koją ant kojos. Gei-du-lin-gai.

Pauzė

Čia viešbutis. Viešbutis ant jūros kranto. Hastingsse? Torkvėjuje? Visas šis reikalas tamsesnis, nei pasirodė iš pirmo žvilgsnio. Tokia išvada peršasi. Tu kažką

slepi. Paulina vis tauškia, kad aš, girdi, anksčiau ar vėliau pakliūsiu į baltųjų vergių tinklą.

Pauzė

Taip. Aš baltoj palapinėj. Praskleidusi uždangalą, įkelsiu koją į Sacharos dykumą.

HORNBIS. Tu miegojai.

DEBORA. Ei, tu vis kartoji tą patį! Ir kas gi čia blogo? Kodėl aš negaliu kokią kartą ilgiau pamiegoti? Man trūksta miego. Organizmas jo reikalauja. Tai visai natūralu. Gal aš ir persimiegojau, bet tikrai ne tyčia. Būtų mano valia, jau seniai būčiau pakilusi iš lovos. Man labai patinka ryto metas. Kodėl man priekaištauji? Aš paklusau savo kūno reikalavimams, štai ir viskas.

HORNBIS. Žinau. Aš tau nepriekaišauju.

DEBORA. Na, tai kiek laiko aš miegojau?

Pauzė

HORNBIS. Tu miegojai dvidešimt devynerius metus.

Tyla

DEBORA. Nori pasakyti, aš mirusi?

HORNBIS. Ne.

DEBORA. Aš nesijaučiu mirusi.

HORNBIS. Tu ir nesi.

DEBORA. Bet tu nori pasakyti, aš buvau mirusi?

HORNBIS. Jei būtum mirusi, dabar nebūtum atgijusi.

DEBORA. Tu įsitikinęs?

HORNBIS. Niekas neprisikelia iš numirusiųjų.

DEBORA. Ne, aš taip nemanau.

Pauzė

Tai ką aš veikiu, jei nebuva mirusi?

HORNBIS. Mes nežinome... ką tu veiki.

DEBORA. Mes?

Pauzė

Kur mano mama? Kur tėtis? Estelė? Paulina?

HORNBIS. Paulina yra čia. Ji laukia, kada galės pamatyti tave.

DEBORA. Tokiu metu ji turi sėdėti namie, – jau vėlu. Kiek kartų sakiau tai gražuolei, kad jai būtina išsimiegoti. Man, beje, irgi. Bet, žinoma, aš – vyresnė sesuo, todėl ji manęs neklauso. O Estelė neklauso, nes ji – mano vyresnioji sesuo. Toks tas šeimyninis gyvenimas. O Džekas? Kur Džekas? Kur mano vaikinai? Džekas – mano vaikinai. Jis mane myli. Myli mane. Mačiau, kaip vieną kartą verkė. Iš meilės. Daugiau jo nevirkdysiu. Ką tu jam padarei? Ką? Ką? Ką?

HORNBIS. Nusiramink. Nesiaudrink.

DEBORA. Nesiaudrinti?

HORNBIS. Nėra kur skubėti.

DEBORA. Kaip suprast?

HORNBIS. Nurimk.

DEBORA. Aš ir esu rami.

Pauzė

Viskas aišku: aš padariau kokį nors nusikaltimą ir dabar sėdžiu kalėjime. Aš pasirengusi susitaikyti su tokia baigtim. Bet kuo aš nusikaltau? Aš neįsivaizduoju, kokį nusikaltimą galėjau padaryti. Na, ką aš tokio padariau, kad nusipelniau... tokios siaubingos bausmės?

HORNBIS. Čia ne kalėjimas. Tu niekuo nenusikaltai.

DEBORA. Bet ką aš padariau? Ką aš veikiau? Kur aš buvau?

HORNBIS. Visai neprisimeni, kur buvai? Ničnieko neprisimeni, kas... tau nutiko?

DEBORA. Nieko man nenutiko. Niekur aš nebuva.

Tyla

HORNBIS. Manau, turėtume...

DEBORA. Aš visai nenoriu susitikti su Paulina. Žmonės nenori seserų akyse matyti. Jos – tiktai sese-rys. Kandžios sesutės. Tik ir tegirdžiu iš jų: tau – kukū, tau – kukū! Dantis pakabinusios. Sugrauzia viską, kas po ranka pakliūva. Auksinį šokoladą. Sušlamščia su visais popieriais. Suryja bet kokį šūdo gabalą, užtikusios bufete. Kažkam gi reikia jį iššluoti. Tuos ekskrementus. Užsigulėjusius amžinybę. Suvyniotus į auksą. Niekaip negaliu su tuo susitaikyt. Seserys – šėtono išperos.

Broliai – dar blogesni. Vieną dieną meldžiau, kad daugiau jų niekuomet nebeišvysčiau, niekuomet daugiau. Tas nuolatinis triaukšėjimas, visi tie juokeliai.

Pauzė

HORNBIS. Nežinojau, kad turi brolių.

DEBORA. Ką?

Pauzė

HORNBIS. Nurimk. Pailsėk. Rytoj... bus nauja diena.

DEBORA. Ne, ne, ne. Ne!

Nusišypso

Tai aišku. Aišku, kad rytoj – nauja diena. Labai noriu užduoti tau vieną klausimą.

HORNBIS. Nepavargai?

DEBORA. Ar aš? Anaipol. Aš kaip niekad žvali. Tau taip neatrodo?

HORNBIS. Koks tas klausimas?

DEBORA. Kaip tu mane pažadinai?

Pauzė

O gal tu manęs nežadinai? Gal aš tiesiog pati pabudau? Be tavo pagalbos? O gal su burtų lazdele mane prikėlei?

HORNBIS. Prikėliau tave, suleidęs adatą.

DEBORA. Kokia miela adatyte. O, kaip man tai patinka! O aš graži?

HORNBIS. Žinoma.

DEBORA. O tu – mano žavusis princas. Ar ne?

Pauzė

Kalbėk su manim!

Pauzė

Šiknius. Visi vyrai tokie.

Pauzė

Man atrodo, aš tave myliu.

HORNBIS. Ne, nemyli.

DEBORA. Na, aš nelabai turiu iš ko rinktis, ką? Daugiau čia nematau nė vieno vyro. Ką gi tu padarei visiems kitiems? Pažįstu tokį vaikinuką – Piterį. Mes žaidžiame su jo traukinukais, žaidžiame... kaubojus ir indėnus... Aš – tikra pajodžarga. Patiesiu jį ant menčių kaip didelė. Bet tai buvo...

Pauzė

Bet dabar man po kojų visas pasaulis. Visas gyvenimas prieš akis. Visas mano gyvenimas.

Pauzė

Viskas – gana jau! Suieškok man Džeką. Pasakysiu jam „taip“. Prisigimdysim vaikų. Čirškinsiu obuolius. Aš tam pasiruošusi. Nėra prasmės dar kažko laukti. Tvirtu

žingsniu į priekį. Mano mamos šūkis. Mamytė, sakyčiau, kiek per daug sau leidžia, jei neateina su manimi šnektelt, pasakyti labanakt, neapkamšo, nepaniūniuoja lopšinės, neperspėja, kad per daug neįsismaginčiau su vaikinais. Tėtį aš myliu, bet jis šiek tiek išsiblaškęs. Jam kiti dalykai rūpi. Taip Paulina tauškia. Ji sako, kad tėtis Fulheme turi moterį. Tai kalė! Kalbu apie Pauliną. Ir jai viso labo... trylika metų. Vis kalu ir kalu jai, kad aš nenusiteikusi taikstyti su jos absurdiškomis, tendencingomis, eklektiškomis, perdėtomis, neskoningomis insinuacijomis ir prasimanymais. Kalu jai tai į galvą kiekvieną mielą dieną.

Pauzė

Tėtis mielas, mamytė irgi. Rytais drauge pusryčiaujame virtuvėje. Kas čia dedasi?

Pauzė

HORNBIS. Vieną dieną tu staiga sustojai.

DEBORA. Sustojau?

HORNBIS. Taip.

Pauzė

Tu užmigai ir niekas negalėjo tavęs pažadinti. Ir nors aš vartoju žodį „miegas“, tai nebuvo miegas tikraja to žodžio prasme.

DEBORA. Ei, apsispręsk vienąsyk!

Pauzė

Nori pasakyt, tau atrodė, kad aš miegu, nors iš tikrųjų aš nemiegojau?

HORNBIS. Tu nei miegojai, nei nemiegojai.

DEBORA. Svajojau?

HORNBIS. O tu svajojai?

DEBORA. Ar svajojau? Nežinau.

Pauzė

Negaliu sakyti, kad būčiau baisiai sužavėta. Tuoj užduosiu tau keletą klausimų. Vienas būtų toks: kaip aš atrodžiau, kai miegojau ar nemiegojau, ar ką aš ten veikiau? Lažinuos, neatsakysi.

HORNBIS. Tu visiškai nejudėjai. Buvai sustingusi. Didžiąją laiko dalį.

DEBORA. Parodyk.

Pauzė

Parodyk man, kaip aš atrodžiau.

Jis demonstruoja: sustingsta ir nejuda.

Ji atidžiai stebi.

Pradedą juoktis, staiga liaujasi

Didžiąją laiko dalį? O kaip likusį laiką?

HORNBIS. Dukart per savaitę vesdavom tave pasivaikščioti. Neleidome ilsėtis tavo kojoms.

Pauzė

Kartais, visai nelauktai, tu pati pradėdavai žengti labai sparčiai, išties labai sparčiai, spazmiškai, labai trumpai ir lygiai taip pat staiga, kaip pradėjusi, sustodavai.

Pauzė

DEBORA. Ar matei kada... ašaras... mano akyse?

HORNBIS. Ne.

DEBORA. O kai juokiausai... juokeisi su manim?

HORNBIS. Tu nė karto nesijuokei.

DEBORA. Žinoma, juokiausai. Aš linksmabūdė.

Pauzė

Gerai. Dabar aš kelsiuos.

Jis žengteli link jos

Ne! Nė iš vietos! Nebūk juokingas!

Ji palengva iškelia iš lovos kojas, stojasi, krenta. Jis žengteli link jos

Nebandyk! Ne, ne, ne! Neliesk manęs.

Ji labai lėtai atsistoja. Jis, stebėdamas ją, atsitraukia.

Ji pastovi nejudėdama, paskui sulėtintai žengteli link jo

Pašokim.

Ji šoka, viena pati, sulėtėjusiais judesiais

Aš šoku.

Ji šoka toliau

Aš repetavau, žinok. Šokau labai ankštose erdvėse. Nusidaužydavau kojų pirštus ir susitrankydavau galvą. Kaip Alisa. Galiu čia prisėst? Prisėsiu.

Debora atsisėda prie stalo. Hornbis taip pat.

Ji apčiupinėja krėslo ranktūrius,

liečia ir apžiūrinėja stalą

Man patinka stalai, o tau? Šitas gana dailus. Gal kokio sausvynio?

HORNBIS. Kol kas dar ne. Netrukus suruošime tau vakarėlį.

DEBORA. Vakarėlį? Man? Smagumėlis. Kalnai saldumynų ir svaigalų upeliai?

HORNBIS. Būtent.

DEBORA. Smagumėlis.

Pauzė

Mm, smagu čia prie šito staliuko. Kas naujo? Naujas karas, tikiuosi, neprasidėjo?

HORNBIS. Ne, neprasidėjo.

DEBORA. Puiku. Senojo taip pat neatnaujino?

HORNBIS. Ne.

DEBORA. Puiku.

Pauzė

HORNBIS. Šokai ankštose erdvėse?

DEBORA. Aha. Besitraukiančiose erdvėse. Alinančiose erdvėse. Užduotis ne iš lengvųjų. Be galo sunku. Lyg šokant tau kas visą laiką mintų ant kojos, būtent – visą laiką, toj pačioj vietoj, plumpst plumpst sunkiu batu ant kojos, ne patys idealiausi šokiai, toli gražu ne. Bet kartais ta erdvė prasiplėsdavo ir atlėgdavo, kartais ji prasiverdavo, ir aš pati palengvėdavau, o tokia besvorė gali šokti iki aušros, ir aš šokdavau iki aušros, naktis po nakties, naktis po nakties... iki tol... atrodo... kol...

Ji pastebi kambaryje stovinčią Pauliną.

Įsistebeilija į ją.

Paulinai keturiasdešimt keleri

PAULINA. Debora.

Debora nenuleidžia nuo jos akių

Debora. Aš – Paulina.

Paulina pažvelgia į Hornbį.

Ji žiūri į mane.

Vėl kreipiasi į Deborą

Tu žiūri į mane. Debora... tu nežiūrėjai į mane... taip ilgai.

Pauzė

Aš tavo sesuo. Atpažįsti mane?

Debora prunkšteli ir nususuka.

Hornbis atsistoja ir prieina prie Paulinos

HORNBIS. Aš tavęs nekviečiau.

Paulina žiūri į jį

Na, gerai. Pakalbėk su ja.

PAULINA. Ką man sakyti?

HORNBIS. Kalbėk, ir tiek.

PAULINA. Ar tai, ką sakysiu, nesvarbu?

HORNBIS. Ne.

PAULINA. Aš negaliu jai pakenkti?

HORNBIS. Ne.

PAULINA. Meluoti, ar sakyti tiesą?

HORNBIS. Ir viena, ir kita.

Pauzė

PAULINA. Tu drebi.

HORNBIS. Aš?

PAULINA. Tavo ranka.

HORNBIS. Argi?

Jis pasižiūri į savo plaštaką

Dreba? Tikrai.

Paulina nueina prie Deboros, prisėda prie stalo

PAULINA. Debe. Aš jau kalbėjau su namiškiais. Kaip jie visi apsidžiaugė. Aš kalbėjausi su jais visais, su visais iš eilės. Supranti, jie dabar toli. Jie ilsisi: plaukia laivu aplink pasaulį. Jie nusipelnė tokios kelionės. Jiems teko tiek išgyventi. Ir tėtis ne itin sveikuoja, nors šiaip tai jis dar tvirtas kaip mūras, ir mama... Tai pasakiška kelionė. Jie perplaukė visą Indijos vandenyną. Ir Bosforo įlanką. Neįtikėtina, ar ne? Estelei irgi... reikėjo atitrūkti. Pasakiška kelionė. Nuoširdžiai sakau, viso gyvenimo kelionė. Jie buvo stabtelėję Bankoke. Tenai aš juos ir pagavau. Kalbėjausi su visais, su visais iš eilės. Jie visi tau siunčia širdingiausių linkėjimus. Ypač mamytė.

Pauzė

Kalbėjau su jais radiotelefonu. Tarpžemyniniu ryšiu. Jie buvo kapitono kajutėje. Visi taip susijaudino.

Pauzė

Sakyk, tu... prisimeni mane?

Debora atsistoja ir lėtai nueina prie lovos. Labai iš lėto įlipa į ją.

Atsirėmusi į pagalves, užmerkia akis.

Atsimerkusi pažiūri į Pauliną, pamoja prieti. Paulina prisiartina prie lovos

DEBORA. Leisk man įsižiūrėti į tavo akis.

Ji įsisiurbia į Paulinos akis

Tai tu, sakai, mano sesuo?

PAULINA. Taip, sesuo.

DEBORA. Hm, tu pasikeitei. Neatpažįstamai. Tu smarkiai... susenai. Kas tau nutiko?

Pasisuka į Hornbį

Kas jai nutiko? Koks nors sukrėtimas? Žinau, kad šokas gali susendinti žmogų per naktį. Kažkur esu girdėjusi.

Ji atsisuka į Pauliną

Ar ir tau taip nutiko? Tai dėl ūmaus sukrėtimo tu susenai per naktį?

PAULINA. Ne, tai tu...

Paulina pažvelgia į Hornbį. Šis abejingai sutinka jos žvilgsnį.

Paulina vėl atsisuka į Deborą

Tu stovėjai su gėlių vaza rankose. Norėjai padėti gėles ant stalo. Bet nepadėjai. Tu stovėjai nejudėdama, su vaza rankoje, lyg būtum... sustingusi. Aš buvau su tavimi, tam pačiam kambary. Aš pažvelgiau tau į akis.

Pauzė

„Debe!“ – šūktelėjau.

Pauzė

Bet tu ir toliau stovėjai... visa... sustingusi. Aš paliečiau tave. „Debe?“ – sakau. Tu buvai atsimerkusi. Žiūrėjai nematančiom akim. Paskui staiga tavo akys sujudėjo ir tu pa-matei mane, nusišypsojai ir pastatei vazą ant stalo.

Pauzė

O baigę pietauti mes visi plepėjome ir kvatojome, tėtis pokštavo ir juokino mus, ir tu pasakei, kad gerai jo nematai pro gėles vidury stalo, kur buvai jas padėjusi, ir tu atsistojai, paėmei vazą ir nunešei ją prie to žemo – riešutmedžio – stalelio prie lango, o mama kvatojo, ir net Estelė juokėsi, ir staiga mes visi sužiurome į tave – tu buvai sustingusi. Tu stovėjai su vaza prie stalelio, jau dėjai ją, tavo ranka buvo ištiesta, bet pati tu buvai sustingus.

Pauzė

Mes prisiartinome prie tavęs. Kalbinome tave. Mamytė lietė tave. Kalbino.

Pauzė

Tuomet tėtis pabandė paimti iš tavęs tą vazą. Jis neįstengė... ištraukti jos iš tavo rankų. Jis neįstengė pajudinti tavęs iš vietos. Lyg... marmurinė.

Pauzė

Tau buvo šešiolika.

Debora pasisuka į Hornbį

DEBORA. Ji turbūt kokia nors teta, kurios dar nepažįstu. Kokia nors tolima giminaitė.

(Paulinai) Gal testamentu palikote man pinigų? Hm, jie būtų ne pro šalį.

PAULINA. Aš – Paulina.

DEBORA. Hm. Jei tu Paulina, tai priaugai neįtikėtinai daug svorio per labai trumpą laiką. Matosi, kad nebelankai baletu pamokų. O, Dieve! Tu užsiauginai krūtis!

Debora įsispoko į Paulinos krūtinę ir staiga nužvelgia save

PAULINA. Mes – moterys.

DEBORA. Moterys?

HORNBIS. Debora, tu suaugusi moteris.

DEBORA *(Paulinai)*. Ar Estelė tekės už to rudžio iš Taunlio gatvės?

HORNBIS. Debora. Klausyk. Tu neklausai.

DEBORA. Ko neklausau?

HORNBIS. Ką pasakoja tavo sesuo.

DEBORA *(Paulinai)*. Tu mano sesuo?

PAULINA. Taip. Taip.

DEBORA. Bet iš kur tu gavai tas krūtis?

PAULINA. Jos atsirado.

Debora nužvelgia save

DEBORA. Aš lieknesnė. Ar ne?

PAULINA. Taip.

DEBORA. Taip. Lieknesnė.

Pauzė

Aš tuoj pulsiu į jūrą ir nersiu į bangas. Kaip reikiant pasipliuškensiu.

Pauzė

Eisim kur vakarieniaut?

Pauzė

Kur Džekas? Nė balso – kaip visad. Ne į gera tas jo drovumas. O kandžioji Paulina kada nors pati sau įsikąs. O jau ta vėjavaikė Estelė. Tegu teka už to rudžio iš Taunlio gatvės ir surimtėja, kol dar ne vėlu.

Pauzė

PAULINA. Aš – gyvanašlė.

DEBORA. Ta moteris beprotė.

HORNBIS. Ne. Ne beprotė.

Pauzė

Ji reguliariai tave lankė... be galo ilgai. Ji dėl tavęs kentėjo. Ji niekada neišsižadėjo tavęs. Kaip ir aš.

Pauzė

Aš tavo gydytojas jau daugelį metų. Čia – tavo sesuo. Tavo tėvas aklas. Jį globoja Estelė. Ji taip ir neištekėjo. Tavo motina mirusi.

Pauzė

Tai aš išplėšiau iš tavo rankų tą vazą. Aš įkėliau tave į šitą lovą, tarsi lavoną. Buvo tokių, kurie norėjo tave palaidoti. Aš tam pasipriešinau. Aš prižiūrėjau, rūpinausi tavimi visą tą laiką.

Pauzė

Įšvirkštęs vaistų, prikėliau tave. Paklausi, kodėl neprikėliau prieš dvidešimt devynerius metus. Atsakysiu. Aš neturėjau reikiamo skysčio.

Pauzė

Supranti, tu buvai kažkur kitur, užsisklendusi savyje, abejinga aplinkai. Tai mes kentėjom.

Pauzė

Neabejoju, kad tu tai supranti. Tu buvai išskirtinių gabumų mergina. Visa kas tai patvirtina. Tavo smegenys nepažeistos. Jos tik laikinai nustojo funkcionavusios, tavo sąmonė kuriam laikui apsigyveno... savotiškoje Aliaskoje. Bet ji nebuvo visiškai statiška, tiesa? Tu leidaisi į tolimas... absoliučiai nepažįstamas... teritorijas. Tu nestovėjai vietoje. O aš fiksavau tavo kelionės maršrutą. Ar bent jau stengiausi kaip išgalėdamas fiksuoti. Aš tavęs nepaleidau.

Tyla

Aš tavęs nepaleidau.

Tyla

Aš gyvenau su tavimi.

Pauzė

Tavo seseriai Paulinai buvo dvylika, kai buvai palikta numirti. Kai Paulinai suėjo dvidešimt, vedžiau ją. Ji – gyvanašlė. Aš gyvenau su tavimi.

Tyla

DEBORA. Aš noriu namo.

Pauzė

Man šalta.

Ji suima Paulinos ranką

Netrukus juk mano gimtadienis? Ar švęsime mano gimtadienį? Ar visi į jį susirinks? Ar visi suvažiuos? Visi mūsų draugai? Kiek metų man bus?

PAULINA. Taip. Mes surengsime tau gimtadienio šventę. Visi joje dalyvaus. Visa šeimyna susirinks. Visi seni bičiuliai. Ir mes turėsime tau dovanėlių. Jos visos bus dailiai suvyniotos... į tokį gražų popierių.

DEBORA. Kokios tos dovanėlės?

PAULINA. Nesakysim. Šito mes tau nesakysim. Tebūnie paslaptis.

Pauzė

Įsivaizduok, tik įsivaizduok, koks virpuliukas apims... kai jas pakuosi, kai išvyniosi, kai išemusi pamatysi mūsų dovanėles.

DEBORA. Ar aš galėsiu jas pasilikti?

PAULINA. Žinoma, galėsi. Tai tavo dovanėlės. Jos skirtos tau... ir tik tau.

DEBORA. Jos gali pradingti.

PAULINA. Ne, ne, ne. Miegamajame apdėsime tave dovanėlėmis iš visų pusių. Pasirūpinsime, kad jų niekas neliestų. Niekas nė piršto prie jų neprikiš. Ir pabučiuosime tave, linkėdami labos nakties. O ryte, kai pabusi, tavo dovanėlės...

Pauzė

DEBORA. Aš nenoriu jų netekti.

PAULINA. Jos visada bus su tavimi. Visada.

Pauzė

Ir mes tau padainuosime. Ką gi mes tau dainuosim?

DEBORA. Ką?

PAULINA. Dainuosime tau „Su gimimo diena“.

Pauzė

DEBORA. Ką gi aš dabar norėjau pasakyti?

Ji pradeda sprigtuotis skruostą,

lyg bandydama nuo jo kažin ką nusibraukti

Ką gi aš?.. Tik ne tai. O, ne. Tik ne tai.

Pauzė

O, ne.

Ji vis smarkiau sprigtuojasi skruostą

Taip, atrodo, mane supa. Mane supa. Mane supa sienomis. Taip.

Ji palenkia galvą, sprigtuojasi vis greičiau, dabar jau visą veidą

Ak... na... aaaaaaaaaa... ne... ne...

Kalbėdama ji vis labiau gūžiasi

Išleiskit mane. Liaukitės. Išleiskit mane. Liaukitės. Nespauskite manęs sienomis. Neleiskite ant manęs. Kaip ankšta, kaip ankšta. Pūškuoja, pūškuoja. Nesuprantu. O, šviesos. Šviesos. Viską uždarinėja. Dengia man veidą. Grandinės ir spynos. Mane kausto. Tas kvapas, ta smarvė. O, Dievulėliau, ne, aš tokia jauna. Spaustuvai. Aš spaustuvuose. Man spaudžia sprandą. Auf! Akys sustingusios. Matau tik savo nosies šešėlį. Nosies šešėlį. Akys sustingusios.

Ūmai Debora liaujasi sprigtuotis, sėdi sustingusi. Išsitiesia.

Pakelia akis. Įsižiūri į savo pirštus

Nieko. Tyla.

Ji prabyla ramiai, nejudėdama

Ar girdite lašnojimą?

Pauzė

Aš girdžiu lašnojimą. kažkas neužsuko čiaupo.

Pauzė

Papasakosiu jums, kaip viskas atrodo. Tai begalinė salių eilė. Su milžiniškais vidiniais langais, – atseit sienomis. Matot, tie langai – tai veidrodžiai. Todėl stiklas atspindi stiklą. Per amžių amžius.

Pauzė

Neįsivaizduojate, kokia ramybė. Tokia tylą, kad girdisi, kaip sukinėju akis.

Tyla

Aš guliu lovoje. Žmonės prisilenkę kalba man. Aš noriu pasisveikinti su jais, šnektelti, ko nors paklausti. Bet tai beviltiška, jei esi milžiniškoje stiklo menėje su lašnojančiu čiaupu.

Tyla.

Ji pažvelgia į Pauliną

Turbūt aš gerokai senstelėjusi. Kažin, kaip aš atrodau. Nors tai visai nesvarbu. Aš nė neketinu žvalgytis į veidrodį.

Pauzė

Ne.

Pažvelgia į Hornbį

Sakai, aš miegojau. Sakai, dabar pabudau. Sakai, kad prisikėliau ne iš numirusiųjų. Sakai, aš nesapnavau ir dabar nesapnuoju. Sakai, kad visą laiką buvau gyva ir kad esu gyva dabar. Sakai, kad aš moteris.

Pažiūri į Pauliną, paskui vėl į Hornbį

Ji – gyvanašlė. Ji nebelanko baletu pamokų. Mama, tėtis ir Estelė plaukia laivu aplink pasaulį. Jie sustoję Bankoke. Netrukus mano gimtadienis. Atrodo, viską teisingai susidėliojau.

Pauzė

Ačiū.